

בריונות בהסתדרות המורים

בעקבות משבר ההוראה החריף שפוקד את מערכת החינוך, הסתדרות המורים לא רק שאינה מחלישה את גובה הלהבה היא מלבה אותה, דואגת כביכול לחבריה תוך כגיעה בוטה בחינוך

ימשיכו להרוויח שכר גבוה, ללא כל פרופורציה בהשוואה למורים הצעירים. שכר המורים הצעירים חייב להכפיל את עצמו. לכלל המורים צריך וחובה לתת תגמול על הצטיינות, תגמול על מאמץ, תגמול על הישגים, תגמול על הוראה במקצועות נדרשים - הוותק צריך להיות מרכיב אחד מתוך מרכיבים רבים בכל הקשור בתגמול למורה. חשוב שהתגמול יהיה תגמול דיפרנציאלי שבו קיים תחשיב ברור להקטנת הפערים, למרות שלא כולם שווים, לא כולם זהים. אין ספק שקיימים מורים נפלאים, מסורים, אהובים ואוהבים שמתייחסים למקצוע שלהם כאל שליחות, ויש גם מורים פחות טובים, או בלשון המעטה - מורים שחוקים.

דרך המלך צריכה להיות כזו שבה נותנים למנהלים את האוטונומיה לנהל את בית הספר על כל המשתמע. יש לתת למנהל את המשאבים התקציביים הנדרשים לניהול פדגוגי תקין, ולא רק! יש לתת למנהלים את מלוא הסמכות לנהל את המשאבים האנושיים בבתי הספר. אין אדם שיוודע ומבין טוב יותר את שקורה בין כותלי בית הספר מאשר המנהל או המנהלת, שיכולים להעריך את חלקו ותרומתו של המורה למערכת, לתלמידים, לבית הספר ולכל יתר המרכיבים כמו: "הערכת המנהלים" שחייב להיות החלק החשוב והבלתי נפרד בכל הקשור להליך קבלת ההחלטות באשר לקידום של מורים.

בקטנה

כל ההצעות שכתבתי במאמר זה אינן חדשות. עילעול בארכיון הכנסת מציג בפנינו את ההצעות שהועלו בעבר בצורה כזו או אחרת, הצעות שהופיעו כבר בשנים 2004 ו-2005 בדו"ח ועדת דוברת, בראשותו של שלמה דוברת, ראש הממשלה אז היה אריאל שרון ז"ל. ועדת דוברת הביאה אז את אותן הצעות ואימצה אחת לאחת ובתמיכת מי ששימש אז כשר האוצר של מדינת ישראל - בנימין נתניהו.

למרות שכבר אז תגובת שני ארגוני המורים הייתה קשה וחרפה ולמרות שהכל הפך במשך השנים להיסטוריה, חשוב לציין שמאז ועד היום, מעט מאוד השתנה. חלקים מסוימים של הדו"ח אומצו ויושמו, זהו המעט מדי - אבל לא מאוחר מדי. עדיין ניתן וצריך לתקן. לא צריך להיבהל מאיומי ההשבתה, חשוב להבין ולדעת שעושים את הדבר הנכון - למען ילדי/תלמידי ישראל, למען מורי ישראל ולמען עתיד החינוך בישראל.

שכר המורים נמוך, על כך אין עוררין ואין מחלוקת. ההסכמה וההזדהות הלאומית מלאים. ובכל זאת, הסתדרות המורים אינה מוכנה לשום רפורמה ואף נוקטת בצעד בוטה של השבתה, לרבות השבתת החינוך המיוחד. מבחינתם, מה שהיה עשרות שנים - הוא שיהיה. על כן, לכל ממשלה שלא תהיה, אסור להיענות לדרישות ההזוויות שדורשת הסתדרות המורים. והשבוע נתבשרנו על בחירות בפתח - יהיה מעניין!

נוצמה של צביעות

העולם מתקדם מכל הבחינות, גם המדינה ממשיכה להתפתח, להשתנות ולהתאים עצמה למציאות המשתנה. אבל האיגוד המקצועי המכנה עצמו "הסתדרות המורים", ממשיך לדרוך במקום. ההסתדרות טוענת שכל דאגתה היא לחינוך, אולם האמת היא, שעיקר דאגתה היא לחברים בארגון, במיוחד ובעיקר לוותיקים שביניהם. הסתדרות המורים עושה הכל מכל ורק שלא לגרום לשינוי המיוחד. מבחינתה - דין עבר כדין הווה ונראה גם כדין עתיד.

הסתדרות המורים, ממשיכה לדבוק במה שמכונה "איסור חג", שהוא יום אחרי החג, יום שמצוין בעיקר בגלויות אחרי שלושת הרגלים, פסח, שבועות וסוכות. הם כל כך מהדרים את המצווה שבה מקובל להתענג על האוכל, עד כדי שאינם מוכנים לוותר על יום החופשה שנראה בעיניהם כמקודש, וזאת על אף שמשק שלם עובד וכמעט שני מיליון תלמידים מסתובבים עוד יום ללא מעש וללא מסגרת בתום החג. כל רעיון שמשהו העז להעלות אי פעם על שינוי לוח החופשות של המורים, לרבות התאמת החופש הגדול לחודש חגי אלול, זכה ללא מדהדה ולאומי שבייתה רועשים ומעייפים - הסתדרות המורים רוצה שדברים יישארו כפי שהיו מאז ומעולם ונראה שכך גם ישביעו את רצונם לעתיד.

טענה שאינה תואמת את המהות

הטענה העיקרית היא עניין השכר הנמוך של המורים. עם זאת, בשום פנים ואופן אין להיכנע לדרישה שגובה השכר למורה ימשיך להיקבע באופן אוטומטי על פי קריטריון הוותק, משום שכך, מורים צעירים ימשיכו להרוויח את השכר המביש שעומד כיום על כ-6,700 שקל לחודש. עם שכר שכזה, שלא נתפלא אם מורים רבים ימשיכו להימלט ולהיפלט מהמקצוע לאחר שנתיים-שלוש במערכת, ואילו המורים הוותיקים, מעצם צבירת הוותק,